

Museo
do Pobo
Galego

instituto de
estudos das
identidades

24b $\boxed{4}$ $\boxed{1}$ VII $\boxed{1}$

Vilares, Piquín, Ribeira de Piquín. Decembro 1979.

VIOLÍN:

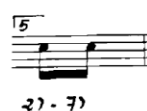
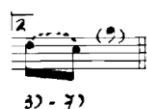

1) *I*el cha-ma-ba-se Cris-to-vo un dé-a ven-deu a gai-ta

e en-ja-dou-sell'a mu-ler por-que lle fa-cí-a fet-ta

variantes estróficas:

*) tempo rubato. En case tódalas estrofas
acelerando no 2º verso, *ritardando* ó final do 3º verso.

A Fonsagrada I,1,697. Florencio 65.

L: 13e.

*Transcripción orixinal de Dorothe Schubarth publicada no Cancioneiro Popular Galego, recollido por Dorothe Schubarth e Antón Santamarina, editado pola Fundación Pedro Barrié de la Maza, Conde de Fenosa, no 1984.

IV 13e

I el chamábase Cristovo,
i un día vendeu a gaita,
e enfadóuselle a muller
porque lle facía falta.

“Pois non te enfades, muller,
porque che vendín a gaita,
vendina porque era vella
e taba toda estropeada.”

“Pois boa cousa ficeches,
sei que te tentou o demo,
xa podes marchar da casa
que eu sin gaita non te quero.”

“Pois non te asustes, muller,
porque che vendín a gaita,
hei de comprar outra nova
aunque empenémola casa.”

Ó outro día Cristovo
veu ó escurecer pra casa,
saliulle a muller á porta,
por ver se levaba á gaita.

E así lle viu a nova
botoulle a mau ó punteiro:
“Esta si que che é graciosa,
tirulero, meu gaiteiro.”

“Pois esta noite, muller,
hámola tocar un pouco,
bailarémola jotaña
se o permite San Antonio.”